

Inhoud

1	Het ongeluk	5
2	Houd de dief!	11
3	Suus	18
4	Bij oma	25
5	Geld verdwenen	31
6	Gompie	37
7	Een plan	45
8	Achter het gordijn	49
9	Houd de dief, oma!	54
10	Opgesloten	62
11	Binta	67
12	Een nieuwe dief?	73
13	Nicole	79
14	De spioneercamera	87
15	De dief	93
16	Gompie op bezoek	98

1. Het ongeluk

‘**H**é Bob, kom je vanmiddag bij mij?’ vraagt Felix.

‘Nee, ik moet naar mijn oma’, zegt Bob, terwijl hij het plein van de Jozefschool af loopt.

‘Alweer?’

‘Ja, alweer.’

‘Maar gisteren moest je voetballen en eergisteren ging je ook naar je oma. Zo kunnen we nooit spelen!’

Bob kijkt opzij. Felix heeft zijn lippen op elkaar geklemd. Hij lijkt kwaad. Alsof Bob er iets kan doen dat hij twee keer per week naar oma moet! Eigenlijk heeft hij er ook helemaal geen zin in.

‘Ik wil wel spelen’, begint hij. ‘Maar ik heb beloofd dat ...’

‘Mijn vader heeft me een oude camera en een kapotte bewegingssensor gegeven. Ik mag proberen of ik daar iets van kan maken. Het zou fijn zijn als je me kunt helpen.’

‘Ja, want ik ben zo ontzettend handig’, zegt Bob. ‘Ik kan schroevendraaiers aangeven.’

‘Ach, jij bent weer handig met een bal.’

‘Nee, dan ben ik voetig.’

‘Maar ga je dus mee?’

Bob blijft staan.

Het is veel leuker om met Felix mee te gaan, maar zijn moeder wil niet voor niets dat hij twee keer per week bij oma gaat kijken. Kan hij dat zomaar een keer overslaan? Oma zal hem niet verraden. Ze weet toch niet meer wanneer hij wel en niet komt. Maar stel dat er net vandaag iets met oma aan de hand is. Hij heeft

haar al eens in haar badpak op een ligbed in de tuin gevonden. In november! Hij moet echt even gaan kijken. Gewoon, een paar minuutjes.

‘Ik loop snel naar oma en daarna kom ik naar jou. Goed?’

‘Oké, dan leg ik vast de schroevendraaiers klaar.’

Nog voor Bob de straat van oma in loopt, hoort hij geblaf. Dat moet Gompie, oma’s dwergpoedel, zijn. Geen enkel ander hondje blaft zo pieperig. Hij rent de hoek naar oma’s straat om. Gompie komt hem tegemoet op zijn korte pootjes.

Wat doet het beestje nou buiten? Hij zit altijd, altijd bij oma op schoot.

Als Bob bijna bij Gompie is, staat hij stil. Gompie springt tegen hem op en krabbelt aan zijn bovenbeen. Bob bukt zich en aait het hondje over zijn vacht.

‘Wat is er? Waarom ben je buiten? Waar is oma?’

Gompie blaft harder en hoger. Hij rent in de richting van het huis van oma. Bob komt hem achterna en haalt het poedeltje in. Er moet iets met oma zijn, anders zou Gompie niet buiten lopen.

Zodra Bob bij de keukendeur is, wil hij die openrukken. Maar de deur zit op slot.

Vreemd! Oma sluit de deur nooit af. Daar denkt ze niet eens aan. Gompie schiet langs zijn benen en wurmt zich door het kattenluikje naar binnen.

‘Oma!’ roept Bob.

Geen antwoord.

‘Oma, ik ben het, Bob!’

Gompie blaft, maar verder hoort hij niets.

‘Stil, Gompie! Oma! Oma!’

Snel trekt hij zijn rugzak van zijn rug. In het voorvakje zit de sleutel van oma's achterdeur. Voor noodgevallen, zegt mama altijd. Hij ritst het vakje open. Een snoeppapiertje, een pen, een topotoets die hij thuis niet durft te laten zien, maar geen sleutel. Waar is dat ding? Hij steekt zijn hand in het zijvak en grijpt in zachte smurrie.

O, bah, die banaan had hij vorige week in zijn tas laten zitten omdat hij meer zin had in een koek van Felix.

Daar voelt hij iets hards. De sleutel, glibberig van de bananenprut. Vlug steekt hij de sleutel in het slot en draait hem om.

'Ga weg, Gompie. Zo kan ik niet naar binnen.'

Gompie springt nog steeds tegen de deur aan. Voorzichtig doet Bob de deur open.

'Oma!'

Als hij in de keuken is, rent Gompie voor hem uit de trap op. Bob vliegt het hondje achterna naar de slaapkamer. In de deuropening blijft hij staan. Op de grond, met haar ogen dicht, ligt oma in een roze nachtpon. Haar dunne benen liggen raar gedraaid.

'Oma! Oma!'

Oma blijft liggen zoals ze ligt. En Gompie blaft en blaft. Bob knielt bij oma neer. Hij strekt zijn hand uit, maar trekt hem gauw weer terug.

'Oma, wat is er gebeurd?'

Oma's ogen blijven gesloten, haar gezicht lijkbleek.

Ze is toch niet dood? Dat kan niet, dat mag niet! Hij heeft ook al geen opa meer.

Bob duwt zijn hand tegen zijn maag. Hij is opeens een beetje misselijk.

Gompie likt oma in haar gezicht, maar ook daar reageert ze niet op.

Bob moet iets doen, maar wat?

Gejaagd kijkt hij om zich heen. Op het nachtkastje staat oma's telefoon.

Mama, hij gaat mama bellen. Zij zal wel weten wat er moet gebeuren.

Bob grist de telefoon van het nachtkastje en belt. De telefoon gaat over. Zes keer, zeven keer.

'Neem nou op, mama.'

'Dit is de voicemail van Erwin, Amélie, Bob en Jitte van der Velden. We kunnen even niet opnemen, maar ...'

Voicemail! Net nu! O, natuurlijk. Het is donderdag, mama werkt vandaag in de kledingwinkel. Stom van hem om op de vaste lijn te bellen. Gauw zoekt hij in de telefoon van oma naar het mobiele nummer van mama.

'Hallo?'

'Mama, met mij. Ik ben bij oma en ze beweegt niet. Helemaal niet. En haar been ligt zo raar. En Gompie blaft steeds. Oma heeft haar ogen dicht. En, en ... Houd je kop, Gompie! Wat moet ik nou?'

'Stil, Bob', roept mama. 'Even rustig.'

Ja, rustig. Makkelijker gezegd dan gedaan. Oma ligt daar maar en van Gompie wordt hij knettergek.

Hij haalt diep adem. Net zoals hij altijd doet als hij zenuwachtig is voor een belangrijke wedstrijd. Maar die zenuwen zijn niets vergeleken met de pijn die hij nu op zijn borst voelt. Misschien is oma wel dood!

'Wat is er gebeurd, Bob?'

'Ik weet het niet, echt niet. Gompie kwam mij halen en oma ligt hier.'

'Haalt ze adem?'

Stom van hem dat hij daar niet meteen aan dacht. Hij kijkt naar haar roze nachthemd, er zit een vieze gele vlek op de voorkant.

Die vlek gaat rustig op en neer. Ze ademt!

‘Ja, het lijkt of ze slaapt, alleen is ze heel wit.’

‘Draai haar hoofd opzij en bel 112. Ik kom er meteen aan.’

Draai haar hoofd opzij. Doodeng vindt hij dat. Heel voorzichtig legt hij zijn handen tegen de wangen van oma. Ze voelt gelukkig warm aan.

Wat heeft ze eigenlijk een klein, mager gezichtje. Hij draait haar hoofd en belt 112.

Bob ligt in bed maar hij kan niet slapen. Steeds opnieuw ziet hij het witte gezicht van oma voor zich. Zoals ze daar lag op de grond, haar been zo raar en met die grote vlek op haar nachtpon. Stel je voor dat hij wel meteen naar Felix was gegaan. Dan had ze daar nog de hele dag kunnen liggen. De dokter kon toch al niet zeggen hoelang ze op de grond gelegen had. Wel zag hij dat ze haar heup gebroken had. In de ambulance was oma bijgekomen, maar ze wist niet meer wat er gebeurd was. En nu ligt oma in een ziekenhuis.

Leunend op zijn elleboog komt hij overeind. 23.18 geven de felgroene cijfers van zijn wekker aan.

Hij moet echt, echt gaan slapen. Maar het lukt niet. Misschien zou een beker warme melk helpen. Warme melk met anijs. Dat maakte oma vroeger ook voor hem. Vroeger, toen opa nog leefde en oma wist hoe ze melk moest koken.

Bob zwaait het dekbed van zich af en stapt uit bed. Het licht in de gang brandt. Zacht loopt hij de trap af. Papa en mama willen niet dat hij 's avonds naar beneden komt. Soms, voor een belangrijke wedstrijd, kan hij niet slapen. Papa zegt dan altijd

dat hij gewoon zijn ogen dicht moet doen en nergens aan moet denken. Alsof dat kan, nergens aan denken als je tegen de koploper moet spelen! Maar nu zullen papa en mama echt wel snappen dat hij niet kan slapen. Was hij maar zoals Jitte, zijn zusje. Zij slaapt al uren! Maar zij heeft oma ook niet gezien zoals hij. De deur naar de woonkamer is dicht. Bob pakt de deurkruk als hij mama hoort roepen: ‘Nee, nee en nog eens nee!’

Bob trekt zijn hand terug. Mama klinkt erg boos.

‘Maar Amélie, luister nou naar me’, zegt papa. ‘Het is beter voor iedereen. Het is gewoon onverantwoord! Jouw moeder kan echt niet meer terug naar huis.’

‘Dat gaat best. Met wat hulp. Ik heb pas nog een artikel in de *Libelle* gelezen dat 85 procent van de bejaarden gelukkiger is in hun eigen woning dan in een bejaardentehuis – 85 procent!’

Bob moet de deur opendoen. Hij kan zijn ouders toch niet zomaar af luisteren? Daar klinkt papa weer: ‘Ik vind ook dat je het Bob niet aan kunt doen. Hij is pas twaalf! Dit is veel te veel verantwoording voor zo’n jongen. Nu was het een gebroken heup, maar de volgende keer is het misschien ernstiger. En dan?’

Bob moet nu naar binnen stappen. Hij duwt de klink al naar beneden, als mama zegt: ‘En Gompie? Die mag niet mee naar zo’n verpleeghuis. Je kunt moeder niet van Gompie scheiden. Gompie is haar alles.’